Здається з нами щось уже не те...
І навіть люди, місто й камні,
Щось прошепоче – Те усе святе
У що ти вірив — згинуло з віками

Пройшло скрізь пальці,
Як вода, зачерпнута відкритою рукою,
А на лодоні лиш краплинки сну,
У сяйві марив, як в полоні.

І вічність та тяжка завіса,
Що ми не здатні піднести,
Роздавить вас, навіщо йти
Навіщо тратити надію,
У те усе, що нам святе,
Скажи мені і я повірю,
Та все ж із нами щось не те...